

İçimde Saklı Bir Kahlaha

– redfer · 29 Nisan 2025

devam ettikçe yol
her şey
yolda oldukça aşılır
çoban yıldızıdır bazen yol gösteren
nihayetinde
hayat her zaman devam eder
hevesler kursaklarda kalsa da
canlarından sıyrılıp
yere düşse de
kocaman hayaller

bir sonuca bağlanmasa da
sadece dostluklardır zira
baki olan
baki kalan
derinden akar
sessiz ve durgun sular gibi
hayatın sırrını arayanlar
görünenin ardındaki sırta

ve hikmete...

derler ki dünya bir penceredir
her uğrayan şöyle bir bakıp geçer
her yeni eskir
her yaşlanan zeval bulur
her canlı ölür
bazen geç
bazen erken...

peki nedir zaman
nedir dünya denen zillet
insan kimdir
der ki efendimiz
dünyada ben
bir ağaç altında gölgelenen
sonra da onu terk edip giden
bir yolcu gibiyim...

dünya bir gölgeliktir işte
insan bu gölgelikte
kısa bir vakit dinlenen yolcu
yolcu olmak
yolcu kalmak
gitmekle kalmak arasında
şahit tutmaktır ruhu
ve kalbi

yürüyüşünü zorlaştıran dünyaya
takılıp sendelemeden
farkında olmaktır
geçip gideceğinin
bir misafır gibi

suya bakınca
üç zaman aynı anda boylanır
ve insan suya bakınca
umutlarını bir oltayla salar
aşağılara doğru

öylece ıslatır durur kayıplarını

balıklara yem etmek ister
işlediği hataları
bir rota çizmeye çalışır hayallerine
kurtulmaya can atar
bütün yenilgilerinden
dönüşerek

gidecek bir yer arar bazen
bazen hiç gelmeyecek birini sorar
hayıflanır suya baktıkça
bir şeyler söylenir kendi kendine
ter basar alınını
gülümser garip bir şekilde
sebepsizce
ağırlığını en çok sulara bırakmak ister
suların derinliklerine
aktıkça

içimde heyecan
içimde saklı bir kahkaha
seslenirdi annem gün doğarken
penceremde perdeler
rüzgarın bereketiyle kıvranırdı
alnım pak
çocukların yanına koşardım
alacaklı gibi
her sabah

oysa
kahır çekmeye giderdim
izleyerek yaşanan sokak kavgalarını
yaşarken sendeliyordum
çığlıklar artıyordu
ben sendeleyerek duvarlara çarpıyordum
ağrıtlarımı
ağrılarımı
bulaşan kabuslarımı

benin derdim
arınmaktan da öteydi

kimi zaman yorulmak
çoğu zaman susmak
bazen gülmek ve ağlamak
ama sadece geçtiğinin farkında olarak
kendini aramaktı
ve geçerken

en çok da kendine rastlamayı ummaktı
bu yolculukta
bütün yolların Allah'a çıktığını bilerek
güzel bir iz bırakmaya çabalamaktı
geçerken...

dünya büyük bir çelişki yumağı
her şey için
bazen çok geç
bazen çok erken
ama aslında hiçbir şey için
ne geçti
ne de erken

dünya işte
tam da bu kadar
hepimiz bu dünyadan
sadece bir kez geçiyoruz
ve biz
hayatın, insanı anlamaktan geçtiğine
ve sadece geçiyor olduğumuzu bilmenin
ruhumuzu incelteceğine inanıyoruz

yolculuğumuzu
geçerken gördüklerimizi
ve geçerken şahit olduklarımızı
paylaşmak istiyoruz
herkesle

redfer